

CHINESE PLEGTIGHEDEN.

De Chinezen houden buitengewoon veel van optogten. Deze soort van vermakelijkheid is dus niet alleen geene zeldzaamheid, maar dikwerf zeer kostbaar en schitterend. Als hoofdzaken komen daarbij voor eene groote menigte van lantsaarnen, van verschillende gedaante en kleur, banieren, muziek en eene verhevenheid met vier kinderen er op, die gekroond zijn en guirlanden in hunne handen houden.

In de processie die de lente moet verwelkomen, wordt de os op eene verhevenheid met handboomen op de schouders gedragen, en daar de os gemeenlijk bij het ploegen gebruikt wordt, wijst de tegenwoordigheid van dit dier den ploegtijd aan, en dient tot symbool van den daarop te wachten oogst, als de vrucht van den arbeid van den guldigen os.

De heilige ploegplegtigheid heeft elk jaar zoo te Peking als in de provincien plaats. De hoogste overheden nemen daaraan deel, als om den landbouw te vereeren. Eene plegtige aanbidding geschiedt er van een van klei gemaakte os of buffel, en de optogt trekt verscheidene malen om dit beest heen, waarna het aan gruis gebroken wordt, en dit door het volk weggenomen om op hunne akkers ge-

strooid te worden. De voornaamste beeldenis is vergezeld of omringd van honderd kleinere beeldjes van dezelfde gedaante, waarmede op gelijke wijze gehandeld wordt. De muziek bij den optogt dient niet om het volk in het loopen te helpen, maar om door het geluid de booze geesten te verjagen.

De visschers hebben ook een lantsaarnfeest in verband met de plegtigheid die bij den aanvang van de lente en van den herfst plaats heeft om den geest der wateren te behagen. Wat vooral bij dezen optogt behoort is een uitstekend groot beeld van een draak, dat op de schouders gedragen wordt, voorafgegaan van liefelijke figuren van vissen, bijgelicht door lantsaarnen en vuurwerken. De Chinezen hebben in hun heidenschen voorstand geen rustdag, maar zorgen door hunne herhaalde feestvieringen van dezen aard er voor, dat zij toch vele dagen van inspanning en vermaak vieren. Maar, ach! hoe verlagend zijn deze vermakelijkheden, als men die vergelijkt bij des Christens plegtige en liefelijke instellingen en godsverering, en de vreugde van de gemeenschap met de heiligen en met God.

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

OCTOBER. — EERSTE WEEK.

Rehabeam, koning van Juda.
1 Kon. 14: 21—31 (2 Kron. 11 en 12).

Had Salomo God geboden om wijsheid en die ook van God ontvangen, zijn zoon Rehabeam meende aan zijne eigene wijsheid genoeg te hebben. Door den raad van oude en wijze raadsliden zijns vaders te verwerpen, en dien van met hem opgewassen jongelieden, als beter naar zijn smaak, te volgen, verloor hij tien van de twaalf stammen en bleven slechts die van Juda en Benjamin hem getrouw. Er ontstonden twee rijken, dat van Israel waarvan Jerobeam de eerste koning werd, en dat van Juda, het aan Rehabeam getrouw gebleven gedeelte (1 Kon. 12; 2 Kron. 10).

Zelfs liet de Heer het hem niet toe, pogingen aan te wenden om de losgescheurde stammen weer onder zijne heerschappij te brengen (2 Kron. 11: 1—4). Rehabeam was 41 jaren oud toen hij koning werd en regeerde 17 jaren te Jeruzalem. In de drie eerste jaren zijner regering versterkte hij zijn land en wandelde in de wegen des Heeren. Toen vlogten tot hem allen wien de door Jerobeam in Israel ingestelde gouden-kalverdient ten gruwel was (2 Kron. 11: 5—17). Maar sterk geworden, verliet hij de wet des Heeren. Onder zijne slechte regering week het volk, dat daartoe tijdens Salomo's afkeuring van God reeds aanleiding had gekregen, hoe langer hoe verder van 's Heeren vrees en dienst af. Het gaf zich meerendeels aan de afgodery en de gruwelen over, waaraan de vorige bewoners van Kanaan zich hadden schuldig gemaakt en waarom zij met uitroeping gestraft waren. (Waarom roeide God ook Israel niet uit? — zijn verbond met Abraham.) De Heer bezocht zijn volk in het vijfde regeringsjaar van Rehabeam, door den veroveraar Sisak, koning van Egypte, toe te laten dat hij een inval deed in het land, alle sterke steden veroverde, tot zelfs de hoofdstad. De straf was regtvaardig (2 Kron. 12: 5, 6); evenwel niet om het volk te verdelen, maar om het tot God terug te voeren. Vorst en volk verootmoedigen zich voor den Heer, erkenden Gods regtvaardigheid en daarom verdierf de Heer hen niet en liet ook Sisak niet toe hen te verloveren, maar wilde dat zij Sisak tot knechten zonden worden, opdat zij het onderscheid zouden leeren tusschen 's Heeren dienst en de

dienst van de koninkrijken der landen. Daarom mogt Sisak wel al de schatten uit tempel en paleis, en waar hij die vond wegmeeën en meêvoeren — tot groote vernedering van Juda's koning en volk, maar hen niet verdelen of geheel ten onderbrengen (2 Kron. 12: 7—12).

Onder de muurschilderingen die Champollion in 1828 in het paleis van Karnak vond, ontdekte hij er ook eene dezen Sisak voorstellende, terwijl hij drie-en-zestig overwonnen koningen aan de voeten zijner afgoden brengt, en onder deze een met een echt joodsch gelaat, en een hieroglyfisch bijschrift, «koning van het land van Juda,» teekeneende. (De afbeelding zelve vindt men in het voor alle zondagschoolonderwijzers hoogst nuttig werkje: «Hoe wij aan den Bijbel zijn gekomen,» blz. 38).

Het schijnt echter dat de bekeering van Rehabeam niet van den rechten stempel of duurzaam was, want nog daarna lezen wij van hem: «Hij deed wat kwaad was, dewijl hij zijn hart niet rigtte, om den Heer te zoeken» (2 Kron. 12: 14).

Vrome ouders niet altijd vrome kinderen. — De ondegheid der kinderen niet altijd aan de opvoeding te wijten. — Gevaar van slechte voorbeelden door ouders gegeven; — deze evenwel geene verschoning voor goddelooze kinderen. — Noudzakelijkheid en gewigt eener hartgrondige bekeering — deze juist wordt bij Rehabeam gemist.

T. M. L.

DE JONGE IERLANDER.

Een roomsch-katholiek jongeling, van een zeer beminlijk karakter, de eenige zoon eener weduwe, had zich bij zekere gelegenheid een roomschen bijbel aangeschaft, dien hij ijverig onderzocht, en waardoor hij spoedig zoo ver kwam, dat hij de dwalingen der roomsche kerk liet varen, en zijn hart in opregtheid aan den Heer overgaf. Zijne moeder was daarover zeer verslagen, en verzocht twee priesters hij haar te komen, ten einde haar zoon over te halen, om hetgeen zij ketterij noemde, te verwerpen. Zij lieten niet laag op zich wachten, en waren twee uren achtereen bezig om hem over te halen, weder in den schoot der roomsche kerk terug te keeren.

Daar al hunne welsprekendheid niet voldoende was om het gewenschte gevolg te bewerken, werden zij boos en riepen elkander toe: — «Het moet en het zal geschie-

den!» en daarop stond de een met eene houding vol waardigheid en plegtigheid op, vertoende den jongeling een ring met een zegel, en begon over hem de verschrikkelijkste vervloeking uit te spreken. Deze onstelde daarover in geenen deele; alleenlijk kon hij zijne tranen niet weerhouden, toen een dezer priesters ook den naam zijner moeder in zijne verschrikkelijke vervloeking mengde, zeggende: «De vloek van het verbrijzelde hart eener arme moeder pijnigt uwe ziel door de kwellingen van een onuitstaanbaren doodsangst!»

Daar de jongeling zag, dat zij dachten dat zijne tranen eene andere oorzaak hadden dan werkelijk het geval was, antwoordde hij met kracht, doch tevens met eene uitdrukking van hartelijke liefde: «Mijne heeren! te vergeefs tracht gij mij door uwe verschrikkelijke vervloeking weder op den weg der dwaling te brengen; want thans ben ik meer dan ooit overtuigd, dat uwe godsdienst niet de godsdienst is van Jezus Christus. Zulke vervloeking kunnen niet voortkomen uit een hart, dat de almachtige kracht der liefde des Zaligmakers ondervonden heeft. Wat mij aangaat,» voegde hij er bij, «ik ben door Hem onderwezen, en ik ken zijn gebod dat zegt: zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; bidt voor degenen, die u geweld doen en u vervolgen. O! mijne heeren! ik wensch God altijd te bidden, dat Hij zijne dierbaarste zegeningen op u doe nederdalen; en geve Hij, dat gij, om der wille van Jezus Christus, op uw sterfbed met dien vrede, welke alle verstand te boven gaat, de eeuwige gewesten der zaligheid moogt binnentreden.»

Daarop gingen de beide priesters. Wij weten niet welk nut zij getrokken hebben uit de les, die zij van den jongeling hadden ontvangen; maar dit weten wij, dat de jonge man thans ijverig werkzaam is, om zielen van den weg der dwaling te brengen tot Jezus Christus.

WETENSWAARDIGE SPROKKELINGEN.

Bijbelsche oudheidkunde. — Bij Kairo in Egypte is volgens een zwitsers dagblad de verrassende ontdekking gedaan van de fundamenten eener stad, die door de Israeliten zou gebouwd zijn tijdens hun verblijf in Egypte. Een geleerde die zich met de ontfering van oude opschriften bezig hield, deed de ontdekking, die een nieuw licht werpt over het boek Exodus.

Een werk van Prof. van Oosterzee. — «Het derde deel van Prof. van Oosterzee's Christologie wordt onder den titel van «Het beeld van den Christus naar de Schrift» in de zweedsche taal overgebracht door C. A. L. Forslund, hoofd-officier bij het zweedsche leger, en in maandelijksche afleveringen uitgegeven. Het moet tot tegenhanger dienen van een geschrift van Rijdberg, onder denzelfden titel, waarin Christus slechts als zedeleeraar wordt voorgesteld, waardig om met Sokrates te worden vergeleken.

«Doorboring van den berg Cénis. — Den 25sten December 1870 is des namiddags te half vijf ure de doorboring van den mond Cénis volbragt, en wel in het midden des tunnels. Dit reuzenwerk was begonnen in November 1857. Het eerste jaar werd met toebereidselen doorgebragt, en in 1859 verhinderde de oorlog de voortzetting. Eerst in 1860 werden de boorwerktuigen, die de Piemontees Sommellier had bedacht, aan den gang gebragt, en met deze heeft men tot op kerstdag van 1870 een rotswand van negenog twee duitsche mijlen (dat is bijna 2½ uur gans) doorboord. De vooruit gemaakte berekeningen zijn volkomen juist gebleken. Beide deelen des tunnels, de zuidelijke (van Bardone) 7079 meters lang en de noordelijke (Modane) 5167, ontmoetten elkander ter bepaalde plaate. Het middelpunt van den tunnel vormt het grenspunt tusschen Italië en Frankrijk.

Later heeft men ondervonden dat het verkeer door dezen tunnel echter ernstige moeilijkheden ontmoet. Bij den proefrid zijn twee van de drie machinisten gestikt. Al deze moeilijkheden zijn nu geheel overwonnen. En onlangs is de tunnel op plegtige wijze ingewijd.

Chineesche drukkunst. — De zeters-letterkassen der zendingdrukkerijen in China hebben elk over de zesduizend vakken, inhoudende de talrijke letters van het chineesche alfabet. De kassen zijn in den vorm van een amfitheater gebouwd, en de zetter staat in het midden. Elke letter die hij zet, kiest hij uit de zesduizend uit. Wat zoude de nu zalige eerwaardige Samuel Dyer dit werk met blijdschap aanschouwen! Hij was de eerste die te Peking losse metalen letters voor het drukken in het chineesche graverende en goot.

T. M. L.